

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/730/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 311220222
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:311220222.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa X., so sídlom F., T. X, IČO XX XXX XXX, zastúpeného M., so sídlom F., T. X, IČO XX XXX XXX proti odporkyni Y. T., bytom L., Z. H., N., V., prechodne bytom W., H. XX/XXX, ustanovený opatrovník Y. J., bytom W., A. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu A., so sídlom T., W. X, IČO XX XXX XXX, zastúpeného R.. E. Y., advokátom, so sídlom L., W. X, o zaplatenie 411,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, č.k. 22C/399/2012-43 zo dňa 21. marca 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške **19,33** Eur, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka R.. E. Y., advokáta, a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil, navrhovateľovi vrátil časť zaplateného súdneho poplatku vo výške 17,87 Eur, odporkyni náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 90,02 Eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že tamojší súd vydal platobný rozkaz, č.k. 22Ro 7/2012-16 zo dňa 01.02.2012, ktorým návrhu navrhovateľa vyhovel. Proti tomuto platobnému rozkazu podala včas odpor oprávnená osoba - vedľajší účastník, ktorý do konania vstúpil oznámením dňa 29.02.2012, a preto bol platobný rozkaz zo zákona zrušený (§ 174 ods. 2 O.s.p.). Podaním zo dňa 27.02.2013, doručeným súdu dňa 07.03.2013, zoberal navrhovateľ svoj návrh v celom rozsahu späť a žiadal, aby súd konanie zastavil, vrátil mu časť súdneho poplatku a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal trovy konania. Uviedol, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Spochybňoval nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. Namietal i úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia, nakoľko mu nie je zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka oboznámil so spisovým materiálom. Mal za to, že konaním vedľajšieho účastníka došlo k navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti, na ktorú skutočnosť by mal súd prihliadať, aplikovať § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznať. Zo strany navrhovateľa došlo k účinnému späťvzatiu celého návrhu pred prvým pojednávaním vo veci, preto odpadol predmet konania a súd v zmysle § 96 ods. 1, 3 O.s.p. konanie zastavil bez zisťovania stanoviska odporkyne. Dôvodom zastavenia konania voči odporkyni tak bolo späťvzatie návrhu, pričom navrhovateľ netvrdil a ani nepreukázal, že by svoj návrh vzal späť z dôvodu, že by odporkyňa splnila to, čoho sa podaným návrhom voči nej domáhal. Preto v zmysle ust. § 146 ods. 2 vetá prvá O.s.p. je navrhovateľ povinný nahradiť trovy konania. Súd navyiac nezistil v konaní žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. tak, ako to žiadal navrhovateľ. Odporkyňa si v konaní trovy neuplatnila a ani jej žiadne

nevyplývajú z obsahu spisu, a preto jej súd náhradu trov konania nepriznal. Náhrada trov konania vedľajšieho účastníka pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 90,02 Eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnej v čase vykonania úkonov právnych služieb, predstavuje 29,88 Eur. Do základu pre výpočet odmeny odvolací súd nevzal kapitalizované úroky z omeškania v sume 140,14 Eur (8,5 % ročne zo sumy 411,60 Eur od 01.01.2008 do 02.01.2012, t. j. ku dňu začatia poskytovania právnych služieb advokátom vedľajšieho účastníka) tak, ako si to právny zástupca vedľajšieho účastníka uplatnil, pretože ust. § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky hovorí o hodnote pohľadávky, nie aj o hodnote príslušenstva pohľadávky. Právny zástupca vykonal 2 úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky) a odpor zo dňa 14.03.2012 (§ 14 ods. 1 písm. b) citovanej vyhlášky), za ktoré mu patrí tarifná odmena v celkovej výške 59,76 Eur. Podľa ust. § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky patrí právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,63 Eur x 2 úkony. Vzhľadom k tomu, že právny zástupca vedľajšieho účastníka je platiteľom dane z pridanej hodnoty, sa odmena a náhrady zvýšila podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky o 20 % DPH, t. j. o sumu 15 Eur. Pretože navrhovateľ vzal svoj návrh späť pred prvým pojednávaním vo veci, súd mu v zmysle § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vrátil súdny poplatok krátený vo výške 17,87 Eur.

Proti tomuto uzneseniu vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur. Uviedol, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov. Navrhovateľ zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc v spotrebiteľských sporoch. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a 3Cob 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, sp. zn. 6Co 141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012, Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 9Co/420/2012. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/03 a rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co 110/2012. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka mal z týchto dôvodov za nadbytočné, účelové a nehospodárne.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť mu aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 27,30 Eur. Nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa z niekoľkých dôvodov. Aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. na danú vec považoval za nenáležitú, pre posúdenie možnosti aplikácie tohto ustanovenia je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku. Mal za to, že správanie navrhovateľa v spore a okolnosti, za ktorých navrhovateľ plošne v celej Slovenskej republike uplatňuje pohľadávky, nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník dôvodil, že v množstve súdnych sporov už jeho vstup do konania pôsobil pre navrhovateľa odradzujúco v zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť. Na argument navrhovateľa, že podľa registrácie na Ministerstve vnútra SR má Združenie v radoch členov s právnickým vzdelaním, vedľajší účastník uviedol, že právo na právneho zástupcu nemožno Združeniu vzhľadom na predmet jeho činnosti upierať. Občiansky

súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby aj účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom, a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Vedľajší účastník nesúhlasil s argumentom žalobcu, že úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia nie je úkonom v tomto konaní preukázaným. Uviedol, že ide o mimoriadne dôležitý úkon, kedy sa advokátom zhodnocuje opodstatnenosť, účelnosť, stratégia a taktika právneho zastupovania a následne sa táto analýza konzultuje na prvej porade s klientom. Tento úkon zahŕňa celý proces od prevzatia zastúpenia cez prípravu, ktorá vedie k tomu, že vo veci je podané kvalifikované stanovisko. Oznámením o vstupe nebol ukončený proces prípravy právneho zastúpenia, pretože vedľajší účastník sa môže s predmetom spotrebiteľskej veci oboznámiť až po tom, čo sa dorúčením oznámenia o vstupe súdu stane v konaní vedľajším účastníkom. Konštatoval, že súd pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. Poukázal na novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré s účinnosťou od 01.01.2012 bolo doplnené zákonom č. 332/2011 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, ktoré potvrdzuje odôvodnenosť priznania trov vedľajšieho účastníka. Dodal, že ak má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého v konaní podporoval. V súvislosti s priznaním trov vedľajšieho účastníka aj bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia poukázal na niekoľko rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Nitre, Krajského súdu v Žiline a Krajského súdu v Trenčíne.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné v odvolaní napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov zastaveného konania vedľajšiemu účastníkovi. Uznesenie okresného súdu nebolo napadnuté účastníkmi vo výroku o zastavení konania, vo výroku o vrátení zaplateného súdneho poplatku navrhovateľovi, ani vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania odporcyni. V tejto časti uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť, a preto krajský súd uznesenie okresného súdu v tejto časti nepreskúmaval (§ 206 O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Pokiaľ výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania, o náhrade trov konania sa rozhoduje podľa ust. § 146 O.s.p.

V zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Ustanovenie odseku 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatie návrhu. Podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia má povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zaviniel, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, a preto o otázke, či účastník konania zaviniel, že konanie muselo byť zastavené, je z pohľadu relevancie významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu návrhu, ktorý bol podaný dôvodne, došlo pre správanie sa odporcu, je povinný hradiť náklady konania odporca (§ 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že navrhovateľ zbral návrh na začatie konania späť a späťvzatím návrhu zaviniel, že konanie sa muselo zastaviť. Dôvodne potom okresný súd rozhodoval o povinnosti navrhovateľa nahradiť trovy konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Odvolací súd k odvolaniu navrhovateľa, ktorý sa nestotožnil s jeho povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania podľa citovaného zákonného ustanovenia ako rovnocennému účastníkovi konania, pretože sa jednalo o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporcu), čím mu v prípade úspechu, resp. v tomto konaní v dôsledku jeho zastavenia pre späťvzatie

návrhu navrhovateľom nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil, právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vo veci podal odpor proti platobnému rozkazu (zo dňa 14.03.2012, č.l. 22), v ktorom vzniesol námietku premlčania, a preto niet dôvodu na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

Súd prvého stupňa preto správne uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 90,02 Eur tak, ako ich bližšie špecifikoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považuje za účelne vynaložené. Samotná skutočnosť, či sa vedľajší účastník dá v konaní zastúpiť, je na voľbe samotného vedľajšieho účastníka. Toto jeho právo je dané aj Ústavou Slovenskej republiky, článok 47 ods. 2.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 90,02 Eur, predstavujúca náhradu trov prvostupňového konania, a preto vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., vypočítaná z tejto hodnoty za 1 úkon právnej pomoci 16,60 Eur, znížená na polovicu základnej sadzby, t. j. 8,30 Eur za podanie vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa, režijný paušál 7,81 Eur a 20 % DPH z odmeny a náhrad, t. j. 3,22 Eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.